

Evangelí del diumenge de la setmana XXX de durant l'any: pregar amb humilitat

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXX de durant l'any. “Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit”. La nostra pietat serà humil i agradable a Déu si ens mena a freqüents actes de contrició i a estimar els altres. Serà arrogant i infructuosa si ens fa sentir segurs del que hem fet i ens

mena a freqüents judicis crítics envers els altres.

Evangelí (Lc 18, 9-14)

Jesús proposà una altra paràbola a uns que es refiaven de ser justos i menyspreaven els altres:

—Dos homes van pujar al temple a pregar: l'un era fariseu i l'altre publicà.

»El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: “Déu meu, et dono gràcies perquè no soc com els altres homes, lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest publicà. Dejuno dos dies cada setmana i dono la desena part de tot el que guanyo o adquireixo”.

»Però el publicà, de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit, tot dient: “Déu meu, sigues-me propici, que soc un pecador”.

»Jo us dic que aquest va baixar
perdonat a casa seva, i no l'altre;
perquè tothom qui s'enalteix serà
humiliat, però el qui s'humilia serà
enaltit.

Comentari

Amb la paràbola del fariseu i el
publicà que pugen al Temple a
pregar Jesús ens torna a instruir
sobre la humilitat, virtut
imprescindible per tractar Déu i els
altres i “la disposició per rebre
gratuïtament el do de la pregària”, en
paraules de sant Agustí.[1]

El contrast entre els dos personatges
de la paràbola és cridaner i
provocador, sobretot perquè, per a
l'opinió pública d'aleshores, la figura
d'un fariseu sintetitzava el model de
la virtut i la instrucció, mentre el sol
nom de publicà ja era sinònim de

pecador (cf. p.ex. *Lc* 5, 30); i eren titllats com a impurs perquè treballaven per als gentils.

Jesús presenta el fariseu orgullós de si mateix i amb trets gairebé còmics: prega quedant-se dret i més avançat que el publicà; s'adreça a Déu de forma grandiloqüent; repassa la llista dels seus mèrits complerts fins i tot més enllà del que és prescrit, com els dejunis; i viu en constant comparació amb els altres, als quals considera inferiors. El fariseu creu que fa pregària, però en realitat viu un monòleg “per a dintre”, buscant la satisfacció personal i tancant-se a l'acció de Déu.

En canvi, el publicà queda lluny i amb la mirada baixa, perquè se sent indigne de dirigir-se al seu Senyor; i en la seva pregària es copeja el pit, com per trencar la duresa del cor i deixar entrar el perdó de Déu. Com assenyala sant Agustí, “tot i que

l'allunyava de Déu la seva consciència, li acostava a ell la seva pietat”[2]. Jesús dibuixa amb perfils tan marcats l'arrogància del fariseu que cap no voldria assemblelar-s'hi, sinó més aviat al públicà humil.

Tot i això, ens aguaita una forma similar d'arrogància; encara que es presenti més subtil, es pot filtrar en el nostre capteniment i en la nostra manera de pregar. Sant Joan Crisòstom comentava així aquest passatge: “Perquè així com la humilitat supera el pes del pecat i sortint de si arriba fins a Déu, així la supèrbia, pel pes que té, enfonsa la justícia. Per tant, encara que facis multitud de coses ben fetes, si creus que en pots presumir, perdràs el fruit de la teva pregària. Per contra, encara que portis a la teva consciència el pes de mil culpes, si et creus el més petit de tots, aconseguiràs molta confiança en Déu”[3].

Jesús diu que el publicà va baixar perdonat i el fariseu no. Assenyala així el fruit que s'obté amb la veritable vida de pietat: la justificació, que en aquesta paràbola es podria traduir com l'art d'agradar a Déu. No consisteix tant a sentir-nos segurs i millors pel compliment exacte de normes, sinó més aviat a reconèixer davant Déu la pobra condició de criatures, necessitats de la seva misericòrdia i cridades a estimar els altres com Déu els estima.

De la paràbola obtenim un mitjà segur per evitar l'arrogància a la vida de pietat: serà humil i agradable a Déu si ens mena a freqüents actes de contrició i a estimar els altres. Serà arrogant i infructuosa si ens fa sentir segurs dels nostres propòsits complerts i ens mena a freqüents judicis crítics envers els altres.

Com explica el Papa Francesc, “no n'hi ha prou, per tant, a preguntar-

nos quant resem; hem de preguntar-nos també com resem, o millor, com és el nostre cor: és important examinar-lo per avaluar els pensaments, els sentiments, i extirpar-hi l'arrogància i hipocresia”[4]. Per evitar aquest mal de l'ànima, mentre intentem millorar i viure amb un veritable coneixement propi, ens pot servir el que va escriure sant Josepmaria: “No és falta d’humilitat que coneguis el progrés de la teva ànima. –Així ho pots agrair a Déu. –Però no oblidis que ets un pobrissó, que duus un bon vestit... prestat.”[5].

[1]Sant Agustí, *Serm.* 56, 6, 9. Citat a *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2559.

[2]Sant Agustí, *De verb. Dom. Serm.* 36.

[3]Sant Joan Crisòstom, *Serm. ‘De fariseo et de publicano’*.

[4]Papa Francesc, *Audiència*, 1 de juny del 2016.

[5]Sant Josepmaria, *Camí*, n. 608.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xxx-de-durant-
lany-pregar-amb-humilitat/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxx-de-durant-lany-pregar-amb-humilitat/) (01/04/2026)